LUDOVICUS DE BILS

A

COPPENSDAMME,

Omnibus veræ

ANATOMES

Studioſis.

ROTERODAMI

Apud JOANNEM NÆRANUM, Bibliopolam.

cIↄ Iↄ c Lx.

Omnibus veræ Anatomes Studioſis.

NUnqnam equidem credidiſſem, hoc tam naſuto, tam artium divite omniumque ſcientiarum fæcundo ſeculo, nonnullos malevolorum maleque feriatorum hominum inſtinctu, uſque adeo ſuo cum diſpendio tranſverſos agi, uti in rebus momenti maximi aliorum potius, lucro ſcilicet inhiantium, invidis affectibus obſequantur, quam aut proprio judicio fidant, aut oculis credant. Cæterum quotidiana experientia certiorem me facit, tum meo privatim, tum publico mortalium damno, verum nimis eſſe quod dixi.

Anni aliquot ſunt elapſi, ex quo viri quam plurimi, non infimi ſanè ſubſellij petierunt a me, imo obnixe rogarunt, uti quæ in novâ nec prius viſâ vel auditâ diſſecandi arte, cognita mihi forent & perſpecta, publico tandem bono in lucem emitterem: jamque octavus, ni fallor, eſt menſis cum eundem in finem, quo & animo meo & quibuſcunque diſcendi cupidis ſatisfacerem, rerum mearum ſedem huc tranſtuli: a Nob. ampliſſimiſque urbis Roterodamenſis Rectoribus, benevolentia non vulgari, ædibus mihi aſſignatis (aula dicitur Anglicana) in quibus, Deo juvante, conſummatæ anatomiæ inſtitutum promovere quotidie pergam. Verum enim vero mirari licet multorum ardorem refriguiſſe potius quam intepuiſſe. Cogitabam continuo mecum, vitio humani ingenij ea nos avidè cupere, quæ aſſequi poſſe deſperamus, rurſus quæ obvia ſunt aſpernari; in quâ fatali labe acquieſcebam. Sed cum non ita pridem ad aures meas pervenerit, in me potiſſimum mihique addictos hanc fabam cudi ab iis, qui è ſuggillatione meæ famæ, nomen ipſi aucupantur & commodum: ſtatui actutum ſtudioſos quoſlibet, doctos pariter & indoctos publica voce invitare ad anatomicas demonſtrationes, in quibus domi meæ, quotidianam deinceps operam ponam. Quiſquis huc venerit, ſuâque me præſentiâ cohoneſtare dignabitur, illi gratis nulloque expenſo ita plene ſatisfaciam, uti ſimile quid (abſit invidia verbo) a nemine poſſit expectare. Exhibebo ad vivum in cane venas lacteas & vaſa lymphatica à magnis glandulis deorſum ad inguina uſque, ſurſum ad venas jugulares in tortuoſum receptaculum, (cujus mentio fit in ductu rorifero à me edito) cum omnibus provehentibus ambientibuſque aquarijs tubulis, multo dilucidius quam ante hac ſcripſi. Oſtendam ſole meridiano clarius (niſi quis inſtar talpæ cæcutiat) quidquid hactenus ab antiquis vel recentioribus tra-

di-

ditum eſt, ſcriptove conſignatum quoad functiones noſtras naturales, nullo niti fundamento aut judicio, ſed palam eſſe falſum, merumque commentum Magiſtrorum, qui vix per tranſennam intelligunt aut vident, unde naturam auſpicentur, quâ viâ eam ducant, & in quo tandem deſinant. Pari facilitate faciam ut intelligant, hodiernæ medicinæ praxin plane rationis expertem eſſe, periculoſæ aleæ plenam, denique erectis ingeniis (quibus candor & probitas auro potior eſt) non ferendam; ſaltem de quâ amplius deliberandum cenſeas. Evincam hoc itinere & invento veræ operationis omnis humiditatis fermentationiſque in corpore, perveniri poſſe ad certum & mathematicum uſum medendi, cum mihi earum mutationes de glandula in glandulam proſequi in proclivi ſit. Breviter manu palpabunt nemini in hunc diem originem curſumque vaſorum lymphaticorum ſatis liquere, ductumque meum roriferum, contra quam ſentiunt Viri magni *Kapetius*, *Hoornius*, *Bartholinus*, *Rubecius*, *Silvius*, vel quiſquis fuerit, alium plane humorem continere, alium in finem deſtinatum quam ut in ſanguinem verti poſſit, quin etiam nunquam ab illis viſum eſſe quâ ratione in venas effundatur. Hoc libri eorum & tabulæ cum cane à me diſſecto collatæ teſtabuntur. Accedant igitur, nec imaginariâ dignitate hominum, quales nos ſumus, nec incuria præpediti, qui volent, quibuſque eſt integrum horà non integrâ plura addiſcere citra expenſas, quam cum annorum nummorumque diſpendio alibi unquam aſſequantur. Accedant inquam libere; cumque omnia, quæ in me recipio melius clariuſque ex autopſia perceperint, quam verbis expreſſi, tum demum judicent quam veri ſint rumuſculi, qui Leidæ ſparguntnr, hominem Suecum qui veterem anatomem cum ſuis erroribus vix à limine ſalutavit, os mihi obturaſſe atque ita confutaſſe ut me expedire nequiverim. Enimvero coram omnibus ipſos illius præceptores allucinationis convincam, tum me meaque tum eorum ſcripta quod attinet, neque adeo mihi ſuffenus ſum, ut quidquam ſpondeam quod præſtare non poſſim. En *Rhodus en Saltus*. Quid verbis opus eſt? ſpectemur agendo. Sic certe nemini anſam præbeo ut gratis odiſſem me velit, cum impoſturam omnem procul habeam, & paratiſſimus ſemper ſim ex æquo & bono pro ſalute publicâ, omnibus diſcere cupientibus inſervire.

Veſter

L. de Bils à Koppenſdamme.